

IS THERE AN OBLIGATION TO OBLIGATE MYSELF IN A MITZVAH?

(1) במדבר פרק טו פסוק לח

דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל פְּנֵי בְּגָדֵיהֶם לְדַרְתָּם וְנָתַנוּ עַל צִיצִית הַכֶּפֶן פְּתִיל תְּכֵלֶת :

(2) תלמוד בבלי מסכת מנחות דף מא עמוד א

דמלאכא אשכחיה לרב קטינא דמיכסי סדינא, אמר ליה: קטינא, קטינא, סדינא בקייטא וסרבלא בסיתוא, ציצית של תכלת מה תהא עליה? אמר ליה: ענשיתו אעשה? אמר ליה: בזמן דאיכא ריתחא ענשינן

(3) תוספות מסכת שבת דף לב עמוד ב

בעון ציצית כו' - דוקא בימיהם שהיו מלבושיהם כך בארבע כנפות היו נענשים מי שלא היה להם ציצית כדמוכח (מנחות מא). גבי א"ל מלאכא לרב קטינא כו' אבל השתא שאין העולם רגילים במלבושים כאלו אין צריך לקנות אך טוב לקנות טלית ולברך עליו בכל יום כדאמר בסוף פרק קמא דסוטה (דף יד.). וכי לאכול מפריה היה רוצה משה אלא אמר משה מצוה שאוכל לקיים יתקיים על ידי [ת"י].

(4) תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קיג עמוד ב

שבעה מנודין לשמים, אלו הן: יהודי שאין לו אשה, ושיש לו אשה ואין לו בנים, ומי שיש לו בנים ואין מגדלן לתלמוד תורה, ומי שאין לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו

(5) תוספות מסכת פסחים דף קיג עמוד ב

ומי שאין לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו מיירי בשיש לו ואינו מניחן אי נמי אפי' אין לו יש לחזר ולהביא עצמו לידי חיוב כדאשכחן (סוטה דף יד.). במשה שהיה תאב ליכנס לארץ ישראל כדי לקיים מצות שבה

(6) טור אורח חיים הלכות ציצית סימן כד

אף על פי שאין אדם חייב לקנות טלית בת ארבע כנפות כדי שיתחייב בציצית אלא דוקא אם רוצה להתכסות בטלית בת ד' כנפות חייב להטיל בה ציצית מ"מ טוב ונכון להיות כל אדם זהיר וזריז במצות ציצית שיהיה לו בגד קטן מצויץ שילבש אותו כל היום כי עיקר מצותה על זכירת המצות ובכל שעה ובכל רגע צריך לכך דוגמא לדבר

(7) שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ד סימן ד

בדבר לבישת בגד שחייב בציצית, ודאי צדקת שאף שמדינא ליכא חיוב ללבוש בגד החייב בציצית אלא שאם לבש בגד כזה עובר בעשה אם אין שם ציצית, מ"מ כיון שנהגו כל ישראל ללבוש בגד החייב בציצית אסור לשום אדם לעבור על זה דלא גרע מכל מנהג אף שליכא בהו גם קיום מצוה שחייבין לקיים משום שמע בני וגוי' ואל תטוש תורת אמך, וכ"ש מנהג זה שיש בה גם קיום מצוה, ובעצם לא חסר טעמים למנהג זה ...

(8) ביאור הלכה סימן קכח ד"ה * אינם רוצים

* אינם רוצים לעלות לדוכן - עיין במ"ב שכתב כגון מפני חולשא דאל"ה בודאי לא שפיר למעבד הכי שיבטל מ"ע בחנם והרי זה דומה לשאר מ"ע התלוי במעשה כמו ציצית דלאו חובת גברא הוא אלא חובת מנא ואפ"ה צריך לעשות בגד של ד"כ ולתלות בה ציצית וענשי נמי עלה בעידן ריתחא (וכדאיתא במנחות ד"מ) [חמד משה] ובאמת גמרא מפורש הוא בקידושין ל"ג דאפילו הוא פוטר עצמו ממ"ע קודם דלימטי זמן חיובא אפ"ה נאמר ע"ז ויראת מאלהיך ע"ש :

(9) במדבר רבה (וילנא) פרשת חקת פרשה יט סימן כז

ואומר (שם /תהלים/ לד) סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו ולא קפדה התורה לרדוף אחר המצות אלא (דברים כב) כי יקרא קן צפור כי תפגע כי תראה כי תראה חמור כי תחבוט זיתך (שם /דברים/ כד) כי תבצור כרמך (שם /דברים/ כג) כי תבא בכרם רעיך אם באו לידך את מצווה עליהם ולא לרדוף אחריהם אבל השלום בקש שלום במקומך ורדפהו במקום אחר וכן עשו ישראל אף על פי שאמר להם הקדוש ב"ה (דברים ב) החל רש והתגר בו מלחמה רדפו את השלום וישלח ישראל מלאכים אל סיחון נעברה נא.

(10) חידושי הריטב"א מסכת ראש השנה דף טז עמוד ב

מדנקט האי טעמא משמע שאינו אומר שאין תוקעין כלל, דאם כן למה לי האי טעמא והלא יום זה יום הדין ואמר הקדוש ברוך הוא שנתרצה לפניו בשופר שנוזכה בדין כאדם המתרצה (בקרביו) [בקרבו] ומתכפר לו, וכשאנו פושעין במצוה זו אנו נענשין לא מפני מצוה זו דהא לא ענשי בית דין של מעלה אעשה אלא בעידן ריתחא (מנחות מ"א א'), אלא כי בביטול ריצוי זה ומצוה זו בטל קרבן ובטלה כפרת עונותינו הקודמין ומתחייבין בדין כמי שחטא ואינו מביא קרבנו שאמרה תורה,